GLEDALIŠČE CELJE

Tega okusa še niste poskusili

Maja Šorli

režiserka
Nina Šorak

drama
krstna uprizoritev

premiera
19. maja 2023

Slovensko ljudsko
gledališče Celje

upravnik
Miha Golob
dramaturginja
Tatjana Doma
lektorica
Živa Čebulj
tehnična vodja
Aleksandra Štern

vodja programa
Daša Skrt
telefon
+386 (0)3 4264 214
telefaks
+386 (0)3 4264 206
e-naslov
dasa.skrt@slg-ce.si

vodja marketinga
in odnosov z javnostmi
Milana Simonič
telefon
+386 (0)3 4264 205
+386 (0)51 651 821
e-naslov
milana.simonic@slg-ce.si

koordinatorka in
organizatorka
kulturnega programa
Urška Vouk
telefon
+386 (0)31 670 957
e-naslov
urska.vouk@slg-ce.si

blagajna
informatorka-organizatorka
Urška Zimšek
strokovna administrativna
sodelavka
Jerica Vitez
telefon
+386 (0)3 4264 208
e-naslov
blagajna@slg-ce.si

Blagajna je odprta vsak
delavnik od 9. do 12.,
ob sredah tudi od 15.
do 18. ure, ter uro pred
začetkom predstave.

tajništvo
vodja uprave
Lea Toman
telefon
+386 (0)3 4264 202
telefaks
+386 (0)3 4264 220
centrala
+386 (0)3 4264 200
e-naslov
tajnistvo@slg-ce.si

svet Gledališča Celje
Brigita Čokl
(namestnica predsednice)
Nataša Milohnoja
Anita Ovčar
Živa Čebulj
Dušanka Safran
(predsednica)

strokovni svet Gledališča Celje
Matija Golner
Denis Kresnik
Urban Kuntarič
Mojca Majcen
Simon Mlakar
(predsednik)
dr. Anton Šepetavc
(namestnik predsednika)

Gledališče Celje

Sezona 2022/23

Zasedba 4

Intervju z avtorico besedila Majo Šorli
Za kakovostno javno šolstvo in svet brez nadlegovanja 8

Dr. Rok Andres
Ob krstni uprizoritvi drame *Tega okusa še niste poskusili* 12

Intervju z režiserko Nino Šorak
Ko se približuje sprememba, je oportunizem najglasnejši 20

Prvič v SLG Celje 30

Repertoar 2023/24 40

Zasedba in vsebina predstave v angleščini 44

Maja Šorli

Tega okusa še niste poskusili

drama
krstna uprizoritev

Grumova nagrada za najboljšo slovensko dramo 2021

premiera 19. maja 2023

igrajo

Dekanja Metoda Priester
Manca Ogorevc
Rafael Blažin
Branko Završan
Ivona Kalisch
Tanja Potočnik
Doroteja Luna Kovač
Barbara Medveščček
Peter Studen
Damjan M. Trbovc
Theodor Schneider
Urban Kuntarič
Eva Vode
Lucija Harum
Kolega
David Čeh

režiserka
Nina Šorak
dramaturga
Tin Grabnar
Rok Andres
scenograf
Branko Hojnik
kostumografka
Tina Pavlović
skladatelj
Laren Polič Zdravič
oblikovalka videa
Vesna Krebs
oblikovalec svetlobe
Andrej Hajdinjak
lektorica
Živa Čebulj
asistentka kostumografke
Zala Žagar

vodja predstave
Zvezdana Kroflič Štrakl
šepetalka
Breda Dekleva
lučni mojster
Uroš Gorjanc
tonski mojster in vodja projekcije
Mitja Švener
rekviziter
Roman Grdina
dežurni tehnike
Đorđe Dimitrijević
oblikovalki maske
Marjana Sumrak
Andreja Veselak Pavlič
garderoberki
Suzana Pučnik
Maja Zimšek

krojačica
Anita Kragelj
šivilja
Ivica Vodovnik
odrski mojster
Gregor Prah
tehnična vodja
Aleksandra Štern
pomočnik tehnične vodje
Rajnhold Jelen

Za sodelovanje pri fotografiranju se zahvaljujemo Fakulteti za komercialne in poslovne vede.

Branko Završan, Barbara Medvešček, Tanja Potočnik

Intervju z avtorico besedila Majo Šorli

Za kakovostno javno šolstvo in svet brez nadlegovanja

Maja Šorli je svetovalna delavka, pedagoginja, dramatičarka in dramaturginja. Diplomirala je iz psihologije na ljubljanski Filozofski fakulteti in doktorirala iz dramaturgije na AGRFT-ju. Za svoj dramski prvenec *Tega okusa še niste poskusili* je prejela nagrado Slavka Gruma za najboljše slovensko dramsko besedilo 2021.

Na Filozofski fakulteti v Ljubljani si diplomirala iz psihologije (2003) in nadaljevala s študijem dramaturgije na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Kako te je pot peljala od psihologije v gledališče? Kako to združuješ?
Že v srednji šoli sem navdušeno hodila v gledališče, imela sem abonma v Prešernovem gledališču Kranj in v ljubljanski Drami. Želela sem študirati dramaturgijo, vendar sem se bala oznake »umetniška akademija«. V tistem času sem delala tudi avtogeni trening s psihologom, ki mi je pomagal pri tekmovalnem šahu, zato sem domnevala, da delo psihologa poznam. Izbor študija psihologije se je tako zdel bolj običajen, bolj varen. Kasneje pa me je spet prevzelo gledališko delo, natančneje sodobni ples – na psihologiji sem se srečala z Majo Delak in začela obiskovati njen Plesni laboratorij. Posebna finančna situacija mi je omogočila, da sem si lahko privoščila še en študij po psihologiji, in takrat sem imela dovolj poguma za umetniški študij. Danes oboje združujem v študiju za psihodramsko psihoterapevtko, hkrati pa sem zaposlena na šoli, kjer poučujem zgodovino in teorijo gledališča ter delam kot psihologinja v svetovalni službi.

***Tega okusa še niste poskusili* je tvoje prvo celovečerno besedilo. Od kod ideja za besedilo?**
Z gledališkim pisanjem sem se ukvarjala v času študija dramaturgije in kasneje, od začetka sem bila članica skupine PreGlej, ki je razvijala sodobne pisave. Žal pa nikoli nisem zbrala dovolj časa, da bi razvila daljše besedilo, s katerim bi bila zadovoljna. Potem sem na neki mednarodni psihodramski delavnici spremljala zgodbo, ki si je psihološko nisem znala pojasniti, hkrati pa se mi je zdelo, da bi jo rada raziskala tako, da napišem dramsko besedilo o tem. Tako nekako je nastal prvi prizor.

Si tekst napisala v enem nonšalantnem zamahu ali je proces pisanja trajal dalj časa?
Proces je trajal dolgo, približno štiri leta. Enostavno sem si težko vzela čas za pisanje ob vsem ostalem delu, zato sem prva tri leta pisala po en zamah za en del zgodbe, jeseni 2020 pa sem vse skupaj zaključila.

V besedilu je izpostavljenih več tem. Osrednja je gotovo tema privatizacija javnega šolstva. Ali je na izbor te teme vplivalo dejstvo, da si bila med letoma 2007 in 2011 zaposlena kot mlada raziskovalka na AGRFT-ju, kjer si tudi poučevala?
Ta tema mi je blizu tudi zato, ker nekaj mojih prijateljev, predvsem prijateljic, dela v tem polju. Čeravno uspešne, neprestano krmarijo med ostrimi

čermi, da lahko ustvarjajo kvalitetno javno, pa tudi zasebno šolstvo. Na UL AGRFT sem bila zaposlena tudi kasneje vse do leta 2021, kot znanstvena sodelavka, vendar le za majhen delež. Večina osebnih frustracij, vezanih na visoko šolstvo, izhaja iz tega obdobja.

Poleg teme privatizacije javnega šolstva je druga pomembna tema, ki se je dotikaš v drami, tema spolnega nadlegovanja. Zakaj si se odločila preplesti te dve temi?
Tema spolnega nadlegovanja je v besedilo prišla kasneje, a se bojim, da bo aktualna še dlje časa kot ločnica med javnim in zasebnim šolstvom. Obe vsebini sta izjemno pomembni in za oboje se je treba boriti – za kakovostno javno dostopno šolstvo in za svet brez nadlegovanja. Morda temi na prvi pogled nista presečni, ampak vprašanja moči, privilegijev, priložnosti so inherentna obema.

Kakšno besedilo si si želela napisati s *Tega okusa še niste poskusili*?
Želela sem napisati besedilo, v katerem ne bo hujših kriminalnih dejanj, umorov, drugih patologij ali anomalij, a bi bilo vseeno psihološko zanimivo in napeto. Na neki način sem hotela tekst, v katerem bi igralke, igralci lahko uživali, se z njim igrali na način, kako biti živi in pristni v medosebnih odnosih teh likov. Poleg tega sem želela, da bi bila v zgodbi jasno razvidna LGBTIQ+ tematika. Med svoje najpomembnejše znanstvene dosežke štejem razpravo »O lezbičnem gledališču v Sloveniji«, ki sem jo objavila leta 2017 v reviji *Amfiteater*. Če bo kdo nadaljeval raziskovanje tega polja, bo – upam, lahko vključil tudi predstavo, ki nastaja po mojem besedilu.

Za dramo *Tega okusa še niste poskusili* si na 51. Tednu slovenske drame prejela nagrado Slavka Gruma. Nagrada je seveda potrditev, v kolikšni meri je tudi breme za avtorja?
Priznati moram, da sem bremena čutila bolj malo. Na dan, ko sem izvedela za nagrado, sem se zaposlila na Srednji vzgojiteljski šoli, gimnaziji in umetniški gimnaziji Ljubljana in v trenutku sem bila zasuta z novim delom, tako da sem v pogovorih o svojem delu, ki so sledili nagradi, predvsem uživala.

Kakšni izzivi te čakajo v prihodnosti?
Rada bi še več pisala. Od tega, da sem že v začetku sanjala, da bi *Tega okusa še niste poskusili* priredila še za kak drug medij (TV-nadaljevanko ali film), do tega, da imam ideje za besedila, ki bi obravnavala predvsem stiske mladostnic, mladostnikov, s katerimi se dnevno srečujem. Vendar trenutno težko najdem čas in koncentracijo za pisanje, prezaposlena sem s pedagoškimi in svetovalnimi obveznostmi, poleg tega pa delam še 5. letnik psihodramske edukacije: upam, da v par letih lahko pristopim k izpitu za psihodramsko psihoterapevtko. Ne glede na vse skupaj se moram lotiti pisanja zgodb, saj je čas ustvarjanja oziroma stika z umetnostjo nekaj primarnega in nujnega za (moje) duševno zdravje.

Spraševala je Tatjana Doma.

Damjan M. Trbovc, Manca Ogorevc

Dr. Rok Andres

Ob krstni uprizoritvi drame *Tega okusa še niste poskusili*

Dramsko besedilo Maje Šorli raste iz tradicije velikih slovenskih problemskih besedil, ki v svoj precep vzamejo intelektualca in njegov družbeni položaj. Nikakor ni nenavadno, da je *Tega okusa še niste poskusili* napisala avtorica, ki je od blizu spoznala tako prekarni trg dela ustvarjalcev kot tudi neizprosnost delovnih pogojev visokošolskega sistema. Avtorica je namreč psihologinja in dramaturginja, na AGRFT-ju je bila zaposlena kot raziskovalka in je zagovarjala doktorsko disertacijo na temo dramskega besedila v postdramskem gledališču. Zdaj deluje na področjih psihologije in gledališča v srednješolskem izobraževanju. Gotovo so bila za njeno dramsko pisavo konstitutivna leta v času, ko je vodila program PreGlej, ki se je dejavno ukvarjal z razvojem dramskega pisanja. A o svojem pisanju najbolje pove sama:

»Priznam, da sem bila ob pisanju ves čas malce v konfliktu sama s seboj. /.../ Zato sem se nehote spraševala, ali res želim napisati povsem običajen dramski tekst; počutila sem se, kot da bi morala na ravni forme narediti nekaj več. Postdramska pisava mi je namreč zelo všeč in zdi se mi, da lahko ponudi več prostora za metafore, poetičnost, že na ravni besedila omogoča neko večplastnost, ki jo klasična dramska oblika težje ujame. Toda po drugi strani me je zanimalo prav to: ali bom znala napisati običajno besedilo o vsakdanjih težavah, ki gradi na odnosih med liki ter njihovem razvoju. In v resnici se mi je zdel večji izziv izrisati preprosto, a izvirno zgodbo, ki bo imela kaj povedati.« (Dnevnik, 19. 4. 2021)

Naj mi avtorica ne zameri, če zapišem, da je kvaliteta njenega besedila prav v običajnosti, v preprosti zgodbi, ki nosi veliko zelo pomembnih družbenokritičnih in družbenoodgovornih tem. Njene izkušnje, ki so gradniki besedila v vsebinskem smislu, so vidne predvsem pri oblikovanju likov, ki so polnokrvni, tako rekoč življenjski, človeški, prav nič fikcijski. Kar je prepoznala tudi strokovna komisija za nagrado Slavka Gruma, ki je v utemeljitvi nagrade Maji Šorli zapisala:

»Sodobna drama o univerzitetnih spletkah in igrah moči je spisana v realističnem jeziku, odlikuje jo dobro poznavanje dramske snovi, karakterizacija oseb pa je plastična in verjetna. Dramske osebe pred kuliso preoblikovanja ustanov doživljajo tudi osebne in sentimentalne zaplete, podvržene so nejasnim obtožbam o prekoračenju pedagoškega erosa in sumom nadlegovanja študentov.«

Režiserka Nina Šorak je na enem prvih srečanj ob pripravah na uprizoritev postavila zanimivo tezo, da gre pri besedilu za prvi dve epizodi TV-serije. Že sama dvodelna struktura drame močno spominja na logiko serij, pa tudi precej odprta konca prvega in drugega dela ter konec drame sam po sebi, imata prezenten element napetosti (ang. cliffhanger), ki bi potencialnega gledalca držal v pričakovanju naslednje epizode. V gledališkem jeziku pa so odprti konci večkrat izziv bolj za gledalce kot ustvarjalce, gre namreč za ponujeno možnost samostojne interpretacije možnih koncev. In čeprav Šorli svoje besedilo idejno in vsebinsko pripelje

do smiselnega (ali usodnega) konca, ostaja mnogo vprašanj odprtih. Med njimi morda najpomembnejše: ali ljubezen preživi.

Dramsko besedilo odpre manifest za visoko šolstvo, kjer avtorica zapiše zahteve po avtonomnosti univerze, dostopnosti študija in delovnih mestih za diplomante, konča ga pa z wimwendersovskim preletom nad mestom, kjer opazujemo posamezne junake, kako se soočijo z nenadnimi posledicami sprememb privatizacije.

Prav na tem delu, na koncu drame, ki jo zaznamujejo obsežne avtoričine intervencije v obliki didaskalij, se ji zapiše, da gre za zgodbo po motivih *Hlapcev* Ivana Cankarja. Vzporednic s to Cankarjevo najbolj razvpito dramo je kar nekaj, a najmočnejša podoba je prav v zadnjem stavku sklepne didaskalije »*posnetek se ustavi na zamaskirani Evi. Ta spreja tla in fasade z napisi JAVNO ŠOLSTVO ZA VSE.*« Sama od sebe se bralcu utrne asociacija na Jermanove besede Kalandru »*Te roke bodo kovale svet!*«, ki jih nato povežemo z veliko naklonjenostjo Doroteje do študentke Eve in Dorotejinim spominom na njeno profesorico ter nalezljivost pedagoškega erosa. Podobnosti s Cankarjem je v drami Maje Šorli še več, prepoznavamo ga tudi v grožnjah z Goličavo, omahljivosti pedagoškega kadra in še bi lahko naštevali. Najprepričljivejša pa je povezava osebne, psihološke in eksistencialne podstati likov. Literarni zgodovinar France Bernik je za *Hlapce* zapisal, da nikjer ni tako viden pisateljev zasuk iz družbene kritike in satire k esencialnim vprašanjem človekovega vztrajanja v življenju.

Človeškost likov in že prej omenjena preprostost pa usmerjata našo misel k osebnostim, ki se skrivajo za dramskimi osebami. In bolj ko se vprašanje družbene kritike v drami pomika v ozadje, bolj v ospredje stopajo karakterne značilnosti posameznikov. Te pa so pristne in v nekem smislu popolnoma veristične, najsi govorimo o komformizmu ali oportunizmu, ali pa o odnosih na delovnem mestu, odgovornosti in etiki, pa tudi o temeljnih vprašanjih ljubezni in vrednot. Kdo smo in kaj nas v to, kar smo, izgrajuje? Namreč, bralec bi naredil veliko napako, če bi dramo *Tega okusa še niste poskusili* razumel samo na aktualnopolitični ravni, v njej se namreč odkriva paleta likov, ki so v določeni situaciji postavljeni pred odločitve. Kako se odločajo, je odvisno od njihovega statusa, vrednot ali osebnosti, a dramatičarka predstavlja like tako vsakdanje, da se bralec drame (kaj šele uprizoritelj) postopoma potaplja v labirint tem, s katerimi so liki obdani. Kot v intervjuju pravi sama: »*med pisanjem me je prav presenetilo, kako širok nabor sodobnih tem, o katerih morda še pred nekaj leti v slovenski dramatiki sploh ni bilo govora, je mogoče obdelati v na videz ozkem izhodiščnem okviru, kot so to recimo vprašanje heteronormativnosti, LGBTIQ vsebine ali problem spolnega nadlegovanja.*« (Dnevnik, 19. 4. 2021).

Tako celotno dramsko besedilo preveva angažirana drža avtorice in posameznih likov, kjer prepoznavamo

Lucija Harum, Urban Kuntarič

Lucija Harum, Barbara Medvešček

nadaljevanje družbeno angažirianih besedil, ki so v drugi polovici 20. stoletja nastala kot odmev študentskih demonstracij in demokratizacijskih gibanj. V tem, poleg *Hlapcev*, izstopa še navezava na dramsko besedilo *Kongres*, kjer se je Primož Kozak (leta 1968) v tehniki tezne drame soočil s problematiko avtonomije univerze in vpletanja politike (politikov) v njeno pedagoško in raziskovalno delo. Položaj intelektualca, razumnika, je namreč ena od bolj neizrazitih tem v slovenski dramatiki, čeprav so se z njim ukvarjali različni dramatiki (poleg že omenjenega Kozaka, občasno vsaj še Vitomil Zupan, Ivan Mrak, Jože Javoršek, Mira Mihelič, Dominik Smole, med sodobnimi pa Drago Jančar), o čemer poglobljeno piše Malina Schmidt Snoj v knjigi *Intelektualec na preizkušnji*, kjer izpostavlja misel Tarasa Kermaunerja: *»da je intelektualec vmesna figura, človek na robu, brez socialne perspektive, da pa je obenem v naši družbi nujen, kot kvas, kot manifestant in subverzivnež, kot navduševalec in terorist, kot zavest slehernega razreda in črv njegove vesti, kot kraj, kjer aktivistični optimizem slehernega socialnega razreda in njegove elite pride do svoje meje, do samospoznanja o naravi subjektivitete, o neosvojljivosti sveta, o akciji zoper sebe, o samouničevanju: kot zavest razlike«*.

Zelo bi poenostavili, če bi dramsko besedilo *Tega okusa še niste poskusili* interpretirali (zgolj) kot besedilo, ki je nastalo iz (avto)biografske nuje. Pozicija intelektualca, kot jo slika Kermauner, je seveda vzvišena in preroška, a podobno pozicijo zavzemata tudi misel Šorli in njena drama. Morda jo najdemo prav v samouresničenju, tej osnovni potrebi, kjer se intelektualec, znanstvenik in umetnik (z)najdejo v podobnem položaju, potrebi po izrazu ter želji po ustvarjanju razlike. Bralec, ki ne pozna avtoričine osebnosti, bo stališče uprizoritve najlažje razumel, če si predstavlja, da bi (ali je) Maja Šorli o teh pomembnih družbenih vprašanjih, ki jih naslavlja v svoji drami, zagotovo glasno in neposredno govorila tudi sama v kakšni drugi obliki. Pred kratkim sem prebral, da žensko dramsko pisavo večkrat označujemo kot avtobiografsko, medtem ko delu dramatikov to lastnost pripišemo redko, pri njih je vse del fikcije. Tudi ta zapis ne želi banalizirati dramske ustvarjalnosti avtorice zgolj na raven povzemanja osebne izkušnje v dramski formi. Vendarle je besedilo prepričljivo tudi onkraj teh kategorij. Prosto po Jacquesu Prevertu, ki pravi, da intelektualcem ne smemo dovoliti, da bi se igrali z vžigalicami (vžigalice so seveda kritična misel, angažma in družbeno delovanje), naj velja, da je avtorica svoje vžigalice prižigala smotrno. Predvsem zaradi vzpostavitve tem, ki so za sodobni svet še kako nujne, med njimi so: vprašanje privatizacije (visoko)šolskega izobraževanja, položaj učiteljskega kadra, finančne in prostorske možnosti, neheteronormativni odnosi in odnos do njih, odnosi med funkcijami (študentka–profesorica, profesor–profesor, študentka–študentka …) in osebni odnosi (partnerica, prijateljica,

ljubimka …), privatizacija in javno dobro, spolno nadlegovanje, resnične in lažne prijave, neodvisnost medijev, psihična in telesna nedotakljivost, avtonomija univerze, nasilje, konformizem in oportunizem pri političnem odločanju ter delovanju in še mnoge druge.

Uprizoritev poskuša reagirati in uprizoriti večino od naslovljenih tematik, seveda v okrnjeni obliki odrskega izraza (literatura seveda premore več prostora za razvoj vseh misli), kjer se nekatere teme zgolj slutijo ali so prisotne, ne da bi se jih neposredno naslovilo. Zasnova prostora kot foruma, kjer se srečajo trije različni prostori, aludira na tesno povezanost osebnega, javnega in poslovnega. Da v sodobnosti nikoli prav zares ne moremo ločiti med njimi. In na koncu želi uprizoritev predstaviti, tako kot besedilo, vsakdanje, stvarnost in žive like, da bo lahko nagovarjala izzive (kot jih avtorica snuje v besedilu) tudi v živi odrski podobi.

Urban Kuntarič

Intervju z režiserko
Nino Šorak

Ko se približuje sprememba, je oportunizem najglasnejši

V zadnjem času smo lahko na področju sodobne slovenske dramatike začutili nov veter. Dolgoletne pobude posameznih producentov, institucionalna podpora in različne platforme za pisanje dramskih besedil so obrodile svoje sadove. Pojavilo se je kar nekaj dramatičark in dramatikov, ki so razvili nov slog pisanja. Maja Šorli je ena izmed njih. Za svoje prvo celovečerno dramsko delo z naslovom *Tega okusa še niste poskusili* je leta 2021 prejela Grumovo nagrado. Žirija je takrat v obrazložitvi zapisala, da v njenem besedilu: *»Dramske osebe pred kuliso preoblikovanja javne ustanove doživljajo tudi osebne zaplete, podvržene so nejasnim obtožbam o prekoračenju pedagoškega erosa in sumom nadlegovanja študentov. Celotno igro preveva angažma, jasno se zavzema za pridobitve študentskih protestov in zahtev, kot jih poznamo že od konca šestdesetih let. V tem je nadaljevalka nekaterih preteklih politično angažiranih in v realistični nameri izpisanih dramskih besedil.«* S krstno uprizoritvijo tega dramskega besedila se je spoprijela režiserka Nina Šorak, ki se celjskemu občinstvu predstavlja prvič. Nina Šorak ima za seboj zelo razgibano ustvarjalno pot. Po končanem študiju filozofije je izobraževanje nadaljevala na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. V gledališkem prostoru se je najprej vzpostavila kot poglobljena in natančna dramaturginja, kmalu za tem pa je začela tudi režirati. Danes s svojimi gledališkimi predstavami v slovenskem prostoru postaja vse bolj prepoznavna. Med odmevnejše projekte iz zadnjega obdobja nedvomno sodijo uprizoritve *Škorpijon* (ki se je predstavila tudi na celjskih Dnevih komedije), *Otroci* v produkciji SNG Drama Ljubljana ter neobičajna postavitev Krleževe drame *V agoniji*, ki jo igralci igrajo po muzejskih prostorih ljubljanske Vile Zlatice. Vsem tem gledališkim projektom je skupno, da studiozno raziskujejo vsebinske vidike dramskih predlog in znotraj realističnega sloga igre odpirajo prostor za močne igralske kreacije. Pri tem Nini Šorak z različnimi zanimivimi uprizoritvenimi postopki uspeva gledališki žanr realizma vsakič osvetliti iz novega, nepričakovanega zornega kota. Tudi znotraj dramskega besedila Maje Šorli bo zagotovo veliko priložnosti za raziskovanje močnih gledaliških doživetij.

Dramsko besedilo z naslovom *Tega okusa še niste poskusili* ima sicer jasno izrisano osrednjo zgodbo o privatizaciji javnega šolstva, vendar se hkrati dotika tudi številnih drugih tem. Kateri vsebinski vidiki besedila so te najbolj nagovorili?
Besedilo Maje Šorli odpira ogromno tem. Privatizacija visokega šolstva je glavna tema, ki je obravnavana v različnih fazah. Z njo se drama odpre in zaključi. Druge pomembne teme, ki jih še razpira besedilo, pa so spolno nadlegovanje in izraba moči, mobing, odnosi med sodelavci, družbena apatija in brezpredmetnost upora. Vzporedno avtorica tudi zelo spretno razpira temo odnosa istospolnih partnerstev in stereotipov, s katerimi se posameznik srečuje. Vsebinsko si želim, da uprizoritev nagovarja vse naštete teme, a moj ključni fokus pri raziskavi likov in odnosov je

bil oportunizem posameznika. Maja je zastavila fiktivni mikro svet slovenskega visokega šolstva, ki razpada. In vsakdo se znotraj te neizbežne spremembe želi znajti po svoje. Ko se približuje sprememba, ko se bližamo koncu ustaljenih vzorcev, je oportunizem najglasnejši. Vsak v prvi vrsti poskrbi zase. In to je rdeča nit, ki plete celoto.

Maja Šorli pravi, da je njeno dramsko delo pomembno tudi zato, ker predstavlja pomemben prispevek k slovenski lezbični dramatiki. Kako si se v uprizoritvi lotila lezbičnega vprašanja?
Zdi se mi zelo dobrodošlo in nujno, da začne slovenska dramatika obravnavati tudi to temo. Rušenje stereotipov je tudi naloga gledališča. In ravno zato smo se lezbičnega odnosa znotraj uprizoritve lotili s perspektive, ki te stereotipe postavlja pod vprašaj. Pomembno nam je bilo, da smo znotraj uprizoritve temo podali kot nekaj popolnoma normalnega, lepega, toplega. Želimo prikazati ljubezen in vzajemno spoštovanje dveh žensk, ki sta v svoji intimi našli košček svetlobe v sivem oportunističnem svetu. Zaljubljenost bo vedno ostala zaljubljenost, ne glede na to, kdo se zaljubi v koga.

Med drugim lahko v tej uprizoritvi na odru vidimo tudi intimen lezbični prizor. Kako si se lotila postavljanja tega prizora in kako je sicer z intimnostjo na odrskih deskah?
Lezbični prizor je nekaj, s čimer se redko srečam pri uprizarjanju dramskih tekstov. V tokratnem primeru se mi je zdelo pomembno, da skupaj z igralkama spregovorimo o poznavanju teh odnosov, o svojih lastnih intimnih izkušnjah glede lezbičnih odnosov. Govorile smo o stereotipih in o zaljubljanju nasploh. Ko se dve osebi ženskega spola zaljubita, ni to čisto nič drugače, kot če se zaljubita moški in ženska. Problem je le, da je pri homoseksualnosti potrebno, da posameznik to pri sebi prepozna in si prizna, se sprijazni s tem na videz drugačnim. Če družba ne bi stigmatizirala homoseksualnih odnosov, bi lahko ta težka preizpraševanja zaobšli. Ljubezen in spolna privlačnost je stvar posameznika, ne družbe. Po navadi se s temi vprašanji srečujejo mladostniki, ko prvikrat preizkušajo svet intime in spolnosti. Kar verjamem, da je še posebej težko. V primeru naše zgodbe pa se ena od protagonistk s tem sreča že v zrelem obdobju, kot odrasla ženska, ki doslej te plati sebe še ni poznala. Stereotipizacijo podpira okolje in posameznik mora biti znotraj tega okolja precej močan, da si lahko prisluhne in javno prizna svoje potrebe. To je bil prvi del raziskave, ki je spadal v čas bralnih vaj. Drugi del pa se je dotaknil konkretnega, telesnega, torej situacije na odru. V tem oziru pa ni bilo razlik glede postopnega približevanja intimi, glede odpiranja in zaupanja igralk. Tudi če bi na oder morala postaviti zaljubljeni heteroseksualni par, bi prehodili isto pot. Razumljivo je, da je pri postavljanju intimnih prizorov vedno prisotno nelagodje, sram, trema. Ti prizori namreč zahtevajo popolno sproščenost in zaupanje. Postavljanje fizične intimnosti na oder vedno zahteva posebno potrpežljivost. Kar ni dosti

Manca Ogorevc, Damjan M. Trbovc, David Čeh

David Čeh, Barbara Medveščak, Manca Ogorevc, Damjan M. Trbovc, Urban Kuntarič, Lucija Harum, Tanja Potočnik, Branko Završan

dlje od realne, življenjske izkušnje zaljubljenosti. Zaljubljenost sama po sebi vedno zahteva čas, tesnobo in nemir. Poleg vsega lepega, seveda.

Poleg vseh različnih tem *Tega okusa še niste poskusili* naslovi tudi vprašanje spolnega nasilja znotraj javnega šolstva. To je danes žal zelo aktualna tematika. Pred časom je bil namreč ravno v našem prostoru izpostavljen primer spolnega nasilja v študijskem procesu na AGRFT-ju. Kako je z razmerji moči znotraj gledaliških ustvarjalnih procesov?
Gledališki ustvarjalni procesi so zelo občutljiv prostor za vprašanje izrabe moči in poseganja v intimo. Že sama narava razvijanja predstave posega v najbolj ranljive točke posameznika, saj je zavoljo razumevanja psiholoških profilov likov, ki nastopajo v predstavi, potrebno brskanje po sebi, samoizpraševanje, razpiranje.
Tako imamo na eni strani ranljivost posameznikov, ustvarjalcev predstave, in na drugi zelo jasno razdeljene vloge. Ustvarjalci, ki jim je dodeljeno več odgovornosti, imajo na videz tudi večjo moč. In na tej točki je najbolj pomembna empatija in zavedanje, kaj pomeni poseganje v drugega. Vem, da gledališki prostor v primerjavi z drugimi kolektivi ni nobena izjema pri izrabi pozicije moči. Ne glede na to, da smo gledališčniki v principu humanisti in v predstavah gledalce soočamo z etičnimi dilemami, se po mojem mnenju prevečkrat znajdemo v nedopustnih razmerjih, ki so pravo nasprotje naših očitno le navideznih načel. Kot v drugih panogah se tudi gledališčniki znajdemo v kolesju, kjer vladajo samo individualni interesi, ki se obračajo po vetru, glede na pozicije moči. Tu seveda ne govorim le o spolnem nadlegovanju, ampak tudi o psiholoških pritiskih, o mobingu, o zastraševanju, o neupoštevanju pogodbenih razmerij in o drugih absolutno nedopustnih ravnanjih.

Gre za praizvedbo tega dramskega besedila, kar za ustvarjalce verjetno predstavlja še neko dodatno odgovornost. Navsezadnje se bo *Tega okusa še niste poskusili* prvič predstavilo širši javnosti. Kakšen je bil tvoj ustvarjalni proces dela z besedilom?
Res je. Dramsko besedilo *Tega okusa še niste poskusili* je pred dvema letoma dobilo Grumovo nagrado za najboljše besedilo. Takrat sta me k režiji povabili Tina Kosi in Maja Šorli. Česar sem se zelo razveselila, saj mi je bil že po pravem branju tekst blizu in sem že takrat zavohala dinamiko uprizoritve. A v trenutku, ko sem začela razmišljati konkretno o uprizoritvi, sem ugotovila, da lahko dosti napisanega uprizorim situacijsko, v nemih prizorih, in da ni potrebna povsod beseda, da bi gledalec sledil zgodbi. Zato smo nekaj besedila črtali in se o tem tudi pogovorili z avtorico Majo Šorli. Na odru bomo zdaj lahko videli približno dve tretjini izvirnika.

Ko začneš snovanje uprizoritvenega koncepta, verjetno vedno znova naletiš na ustvarjalna vprašanja. Kakšne izzive ti je predstavljalo besedilo Maje Šorli?

Besedilo mi je predstavljalo kar nekaj izzivov. Že pri prvem branju sem ugotovila, da je pisano kot scenarij za televizijsko nadaljevanko. Temu primerno so tudi razporejene lokacije, torej prostori, kjer se prizori dogajajo. Če ponazorim bolj konkretno, je bilo v samem besedilu zapisano, da se drama odvije na enajstih različnih prostorih. Ker smo se lotili realističnega koncepta uprizoritve, je takšno število različnih prostorov na gledališki oder neizvedljivo. Zato smo kar nekaj časa porabili za umestitev drame v ustrezni prostor. Nekaj odločitev so nam sugerirale tehnične zmožnosti gledališča, nekaj konceptualne. Tako smo se na koncu odločili, da vseh enajst prostorov prevedemo v tri, v katerih se nazadnje odvije celotna uprizoritev. Druga pomembna plat besedila so didaskalije, ki ga spremljajo zelo spretno in humorno. Zato je bila seveda ena prvih idej ta, da didaskalije postanejo eden izmed protagonistov v predstavi. Poskusila sem nekaj različnih verzij uporabe didaskalij, pa jih nikakor nisem mogla ali znala uprizoritveno upravičiti. Vsakič znova, ko sem si želela, da bi didaskalije zaživele tudi v uprizoritvenem kontekstu, sem se zaletela ob dejstvo, da zelo dobro funkcionirajo na papirju, v uprizoritvi pa žal ne.

Kateri uprizoritveni postopki so te najbolj pritegnili pri režiranju *Tega okusa še niste poskusili* in kakšno predstavo lahko pričakujemo?
V tej uprizoritvi mi je zelo pomembna dinamika, saj me s svojo pisavo nagovarja k estetiki Netflix nadaljevank. Spremembe v kapitalističnem svetu se dogajajo hitro in posameznik je proti njim popolnoma nemočen. Vse, kar mu ostane, je, da se prilagaja, oportunistično sledi želji po preživetju. Mogoče je le intima tista oaza, kjer si posameznik lahko vzpostavi svoj svet.

Iz tvojih preteklih uprizoritev lahko razberemo, da te znotraj gledališkega ustvarjanja zanima predvsem realistični žanr. Tudi ta uprizoritev, čeprav ima svoje zelo zanimive ustvarjalne postopke, ostaja v osnovi zvesta realizmu. Kaj te je pripeljalo do tega žanra?
V gledališču me je od nekdaj zanimala zgodba in psihološki odnosi med liki. Zdi se mi, da je to eden izmed učinkovitejših načinov, kako preko konkretnega, torej preko situacije, odpreti pomembne in relevantne teme. Pa naj so teme popolnoma življenjske ali teoretsko filozofske. Moč igralca, ki gledalca povabi na magično pot z emotivno intenzivnimi upodabljanji, je način, ki me začara, povleče v svoj svet in na koncu pusti z mislijo, vprašajem. Občutek imam, da se realizem počasi vrača v gledališča, saj smo že kar nekaj let v trendu raziskave performativnih praks in konceptualnih režijskih pristopov. Absolutno ne zavračam poetike svojih kolegov režiserjev, nasprotno, nad nekaterimi sem zelo navdušena, a moja pot je drugačna. V ospredje raje postavim zgodbo in igralca. Zanima me vsebina in tista ključna relevantna misel, za katero se mi zdi, da je smisel vsakega uprizarjanja. Tako se moja poetika ne zaganja v prve vrste, režijo skrijem znotraj

Manca Ogorevc, Branko Završan, Barbara Medvešček, David Čeh, Tanja Potočnik

drugih komponent. Tu se mogoče vidi razlika, da sem po izobrazbi v resnici dramaturginja in ne režiserka. Bolj me zanima vsebina kot moj podpis.

Lahko iz svojega dosedanjega dela v gledališču povlečeš kakšne vzporednice? Obstajajo kakšni motivi, ki se vedno znova vračajo na tvoje odrske deske?
Težko je povleči rdečo nit skozi vse moje predstave, vsaj meni je to težko, lahko pa najdem nekaj skupnih tem. Zelo me zanima tema končnosti, smrti, bolezni. Zanima me, kako se človek s tem neizbežnim dejstvom sooči, ga sprejme ali se ga boji. Težko rečem, da se z veseljem vračam k tem temam, a je nekaj, kar me spremlja. V mojih predstavah me spremljajo tudi družinski odnosi, ki so vedno znova intrigantni in polni podteksta. Družine si posameznik ne izbere, a je skoraj vedno del nje. Uprizoritev *Tega okusa še niste poskusili* mi tokrat odpira popolnoma drugačne teme, kot sem jih vajena, kar jemljem kot izziv in odpiranje novega polja raziskave.

Kako se vidiš v prihodnosti? Kakšno gledališče bi želela ustvarjati in razvijati?
Režiranje gledaliških predstav mi med drugim prinaša tudi neizmerno zadovoljstvo v tem, da teši mojo radovednost. Po izobrazbi sem namreč tudi filozofinja, kar me je označilo vsaj v tem, da imam rada vednost, torej sem rado-vedna. Vsak novi ustvarjalni proces mi zastavlja nove teme, ki jih moram raziskati. Poleg vsebinskih raziskav se vsakič znova srečam z ustvarjalnim procesom, za katerega si želim, da je nov, svež, korak dlje od prejšnjega. Moje delo me neprestano opozarja na tisti korak dlje, ki ga lahko naredim zase in za svojo ustvarjalnost. In če odgovorim na vprašanje: v prihodnosti se vidim v teh korakih. V razvijanju, napredovanju, raziskovanju. Želela bi si ustvarjati gledališče, ki bi mi to dopuščalo.

Spraševal je Tin Grabnar.

Maja Šorli

Foto Helena Grahek

avtorica besedila

Maja Šorli je od leta 2021 zaposlena na Srednji vzgojiteljski šoli, gimnaziji in umetniški gimnaziji Ljubljana (SVŠGUGL) kot svetovalna delavka in učiteljica. Diplomirala je iz psihologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani (2003), leta 2011 pa je z doktorsko disertacijo *Vloga besedila v slovenskem postdramskem gledališču* končala še študij dramaturgije na →

UL AGRFT. Leta 2014 je objavila svojo prvo znanstveno monografijo *Slovenska postdramska pomlad* (Knjižnica MGL) ter postala odgovorna urednica revije za teorijo scenskih umetnosti *Amfiteater* (do leta 2019). V letu 2014 je z družino pol leta preživela v Angliji, kjer je delala pri projektu raziskovanja občinstva na Royal Central School of Speech & Drama, University of London. Med letoma 2007 in 2011 je bila zaposlena kot mlada raziskovalka na UL AGRFT, kjer je tudi poučevala na seminarju za zgodovino gledališča, do leta 2021 pa je bila zaposlena tudi kot znanstvena sodelavka na raziskovalnem programu Gledališke in medumetnostne raziskave. Pomembnejše prispevke je objavila v slovenskih in mednarodnih revijah ter monografijah *Theatre Institutions in Crisis* (Routledge, 2021), *Skupnost emancipiranih misli in teles* (Emanat, 2018), *Hibridni prostori umetnosti* (UL ARGFT in MASKA, 2012), *Dinamika sprememb v slovenskem gledališču 20. stoletja* (UL ARGFT in MASKA, 2010), *Global changes - local stages: how theatre functions in smaller European countries* (Rodopi, 2009) ter *Drama, tekst, pisava* (MGL, 2008). Uredila je priročnik za gledališko opismenjevanje *Gledališče pod drobnogledom* (SLOGI, 2021).

Bila je članica umetniške skupine PreGlej in praktična dramaturginja (*Samo za danes,* Zavod Emanat, 2018*; Nikita. Rojena 1985,* Gledališče Glej, 2016*)*, pisala je tudi scenarije za nagrajeno otroško oddajo *Firbcologi* (RTV SLO). Od leta 2018 se izobražuje za psihodramsko psihoterapevtko pri Slovenskem društvu za psihodramo. Leta 2021 je prejela Grumovo nagrado za najboljše izvirno slovensko dramsko besedilo *Tega okusa še niste poskusili*.

Nina Šorak

Foto Jernej Čampelj

režiserka

Nina Šorak, rojena v Ljubljani (1985), je diplomirala iz enopredmetne filozofije na Filozofski fakulteti v Ljubljani (2011) in iz dramaturgije na AGRFT Ljubljana (2016). Z gledališčem se ukvarja kot dramaturginja in režiserka, sodeluje z različnimi institucionalnimi in neinstitucionalnimi gledališči po Sloveniji. Kot režiserka je sodelovala že s SNG Drama Ljubljana, Mestnim gledališčem ljubljanskim, Gledališčem Glej, Plesnim teatrom Ljubljana, Zavodom Bunker, Slovenskim mladinskim gledališčem in nekaj ljubiteljskimi odri po Sloveniji. Piše tudi uprizoritvena besedila, scenarije in članke za gledališke liste. Bila je članica strokovne žirije pri Festivalu Borštnikovo srečanje (2016), pri festivalu Dnevi komedije (2019) in za Večerovo nagrado v sezoni 2021/2022. Sodelovala je tudi z JSKD kot selektorica za festivala Vizije in Linhartovo srečanje.

Tin Grabnar

Foto Peter Uhan

dramaturg

Tin Grabnar se že od zgodnjih let intenzivno udejstvuje na področju performativnih in uprizoritvenih praks. Leta 2015 je diplomiral na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani pod mentorskim vodstvom Sebastijana Horvata. Svoje znanje je kasneje izpopolnjeval v sodelovanju z režiserji, kot so Tomi Janežič, Tomaž Pandur in Jernej Lorenci. Svoje interesno polje širi tako v klasičnem kot tudi alternativnem, lutkovnem in dokumentarnem gledališču. Široko razumevanje gledaliških praks in različni uprizoritveni postopki mu omogočajo, da v svojem delu povezuje elemente glasbe, plesa, improvizacije, sodobnega lutkarstva, magije, performansa in vizualne umetnosti. V zadnjih nekaj letih je skupaj z avtorskimi ekipami za svoje predstave razvijal tudi dramska besedila, kjer so dialogi pisani neposredno z mislijo na končni učinek uprizoritve in izostritev njene vsebine. Razvija se v režiserja, ki raziskuje gledališko komunikacijo, preverja širok spekter različnih uprizoritvenih strategij in vzpostavlja skupinski proces nastajanja predstave. Za svoje delo je prejel več domačih in tujih nagrad. Od leta 2021 kot gostujoči profesor poučuje na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Trenutno živi in ustvarja v Ljubljani.

Tina Pavlović

Foto Tamara Stošić Balog

kostumografka

Tina Pavlović (Pula, 1978) je diplomirala iz oblikovanja tekstilij in oblačil (Naravoslovnotehniška fakulteta Univerze v Ljubljani) in magistrirala iz scenskega oblikovanja na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo (UL). Deluje kot kostumografka, oblikovalka, svetovalka za vizualno podobo, najpogosteje v Sloveniji. Z gledališko in filmsko kostumografijo se je začela ukvarjati že v študentskem obdobju, do danes je ustvarila več kot štirideset samostojnih kostumografij za gledališke predstave, performanse, videe, kratke filme in televizijo ter prejela številne nagrade doma in v tujini. Redno sodeluje z režiserji Žigo Divjakom, Nino Šorak in Nino Ramšak Marković ter z institucijami, kot so SNG Drama Ljubljana, Mestno gledališče ljubljansko, Slovensko mladinsko gledališče in Prešernovo gledališče Kranj.

Vesna Krebs

Foto Vesna Krebs

oblikovalka videa

Vesna Krebs je novomedijska umetnica in oblikovalka videa. Njena ustvarjalna praksa raziskuje odnose narava–tehnologija–človek z meddisciplinarnim pristopom, ki združuje generativno umetnost, žive vizualne podobe, interaktivno umetnost in zvok. Njeno delo vključuje oblikovanje videa za gledališče in ples, prostorske instalacije, AV-nastope v živo in ustvarjanje glasbenih videov.

Z video vsebino in animacijo je med drugim opremila predstavi *Toy box* v Opéra national de Lorraine v Franciji in *Cautionary Tales for Daughters* na Edinburgh Fringe. Sodelovala je s tujimi skladatelji in glasbeniki, kot so Leo Abrahams, Fiona Brice in Tanya Holt. Je del umetniške ekipe Ivane Djilas, Janeza Pipana, Tina Grabnarja, Nine Šorak in drugih.

Prejela je nagrado Bienala scenskega oblikovanja v Srbiji za scenografijo za predstavo *Čriček in temačen občutek* in nagrado za vizualno podobo na 24. mednarodnem lutkovnem festivalu Zlata iskra za predstavo *Obisk*.

Zala Žagar

Foto Amadeja Smrekar

asistentka kostumografke

Zala Žagar (1997) trenutno opravlja magistrski študij kostumografije na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo, kjer pod mentorstvom prof. Janje Korun in doc. mag. Tine Kolenik sodeluje pri raznih študijskih projektih tako na področju gledališča kot filma. Med drugim je skupaj s starejšo študentko, zdaj že magistrico kostumografije Niko Dolgan, v prvem letniku zasnovala kostumografijo za študentske uprizoritve treh dram Tennesseeja Williamsa, od katerih sta za *Stekleno menažerijo* (januar 2022) prejeli akademijsko nagrado Zlatolaska. Sicer je diplomirana filozofinja in rusistka, leta 2020 je pod mentorstvom prof. Leva Krefta in somentorstvom doc. dr. Polone Petek uspešno zagovarjala diplomsko delo *Situacionistični film. Obravnava postopka détournement v filmih Guya Deborda*. Pred odločitvijo za ustvarjalno pot na področju kostumografije se je vrsto let ukvarjala s filmsko kritiko in filmsko vzgojo in tako v sklopu Društva KINO! napisala tudi nekaj besedil za filmsko teoretsko →

revijo *KINO!*, v katerih je obravnavala dela priznanih filmskih ustvarjalcev s področja bivše Jugoslavije.

Na področju kostumografije jo zanimajo predvsem različna zgodovinska obdobja in samostojno ustvarjanje kostumov. Pri koncipiranju veliko pozornost nameni gradnji likov skozi detajle, ki na videz z malim dosežejo celostnost in otipljivost karakterjev. Za svoje delo vizualni navdih pogosto črpa pri filmskih režiserkah in režiserjih, kot so Agnès Varda, Barbara Loden, John Cassavetes in Rainer Werner Fassbinder.

Branko Završan, Manca Ogorevc, Barbara Medvešček, Tanja Potočnik, David Čeh

Repertoar 2023/24

Predvpis abonmaja od 1. do 30. junija.

Pridržujemo si pravico do spremembe programa

Mali oder
Avtorski projekt

Juriš

režiserka Živa Bizovičar
premiera septembra 2023

Jean-Paul Sartre

Zaprta vrata

drama
režiserka Mateja Kokol
premiera januarja 2024

Vinko Möderndorfer

Druga preteklost

odrska freska
režiser Luka Marcen
premiera septembra 2023

Po motivih drame Oliviera Kemeida *Pet kraljev* in zgodovinskih kronik Williama Shakespeara

Kralji

drama
režiserka Livija Pandur
premiera marca 2024

Matteo Spiazzi

Paradiž

grenka komedija
režiser Matteo Spiazzi
premiera novembra 2023

Matija Solce

3JA!

gledališko-glasbeni ambientalni omnibus
režiser Matija Solce
premiera maja 2024

Mali oder
Avtorski projekt

To je tekma

interaktivna predstava za otroke 4+
režiser Miha Golob
premiera decembra 2023

Barbara Medvešček, Lucija Harum, Tanja Potočnik

Maja Šorli

A Taste You Haven’t Tried Before

Tega okusa še niste poskusili

drama
world premiere

the Grum Award for Best New Slovenian Play 2021

Opening
19 May 2023

director
Nina Šorak
dramaturgs
Tin Grabnar
Rok Andres
set designer
Branko Hojnik
costume designer
Tina Pavlović
skladatelj
Laren Polič Zdravič
video designer
Vesna Krebs
lighting designer
Andrej Hajdinjak
language consultant
Živa Čebulj
assistant to costume designer
Zala Žagar

Cast

Dean of the faculty
Manca Ogorevc
Rafael Blažin
Branko Završan
Ivona Kalisch
Tanja Potočnik
Doroteja Luna Kovač
Barbara Medveščček
Peter Studen
Damjan M. Trbovc
Theodor Schneider
Urban Kuntarič
Eva Vode
Lucija Harum
Colleague
David Čeh

stage manager
Zvezdana Štrakl
prompter
Breda Dekleva
lighting master
Uroš Gorjanc
sound master
Mitja Švener
video projection master
Mitja Švener
property master
Manja Vadla
front-of-house
Đorđe Dimitrijević
make-up artists
Marjana Sumrak
Andreja Veselak
Pavlič
wardrobe masters
Suzana Pučnik
Maja Zimšek

tailor
Anita Kragelj
seamstress
Ivica Vodovnik
head of construction
Gregor Prah
technical manager
Aleksandra Štern
assistant technical manager
Rajnhold Jelen

We would like to thank the Faculty of Commercial and Business Sciences for their collaboration at the photo shoot.

Maja Šorli works as a counsellor, pedagogue, playwright, and dramaturg. She graduated in psychology at the Faculty of Arts, University of Ljubljana and obtained her PhD in dramaturgy at the Academy of Theatre, Radio, Film and Television. In 2021, her debut play *A Taste You Haven't Tried Before* won the Grum Award for Best New Slovenian play.

Students at the Faculty of Practical Humanities and Social Sciences are protesting because they feel ignored by the university. They advocate education as a fundamental right, accessible to all, and want to make their voices heard against the privatisation, sell-out and commercialisation of education. The dean of the faculty wants to silence them at all costs, putting pressure on professors who disagree with her wary of privatisation. The government is planning to give their state-run faculty to a private university with a concession, turning it into a fee-paying university and increase the staff teaching load and deteriorate working conditions.

The social context of the sell-out, privatisation, commercialisation of public education and precarisation of the teaching profession is intertwined with the intimate stories of the protagonists. Private lives of associate professor Doroteja Luna Kovač and assistant professor Ivona Kalisch are in shambles. Doroteja Luna Kovač has been accused of sexual harassment. The accusations are vague, they were not made by the victim, but by a third party. The problem of abuse of power in higher education has devastating consequences. The author does not minimize the problem of sexual harassment with vague accusations, but rather builds on it. What happens when accusations of overstepping the pedagogical elation are used by someone to achieve their own ends by discrediting an individual? At the point when she is ready to start a new chapter in her life, Ivona Kalisch is dumped by her long-term partner. Both professors are thus at a breaking point.

In the play, the social context of the dismantling of public education is intertwined with the personal issues of the individual – why endure in a relationship, what is love, what it means to belong, why choose to start a family. Do intimate losses have impact on social activism? The title *A Taste You Haven't Tried Before* refers to an intimate level that resonates strongly throughout the play, as characters in the midst of social change are defined primarily by their personal sphere. Intricately written dialogues in a contemporary, vibrant language create convincing dramatis personae. Maja Šorli skilfully captures the broader social context of the collapse of a world, which is also reflected in one's intimacy. At the same time, she is aware that our rights have not been won forever, and must be constantly fought for, endorsed and extended.

The abuse of power in higher education has devastating consequences.

Sponzorji in partnerji v sezoni 2022/23

glavni medijski pokrovitelj

generalni radijski pokrovitelj

partnerji

sponzorja uprizoritve

Artoptika
Broadway NYC Fashion
Caffe studio
Celjski mladinski center
Lekarna Apoteka pri teatru
Mladinska knjiga Celje
Oaza 2.0
Osrednja knjižnica Celje
SVB, d.o.o., PE Domača štacuna
Pekarna Geršak
Turistično informacijski center Celje

Z vašo pomočjo smo še uspešnejši. Hvala!

Gledališče Celje

Gledališki list
letnik 72, sezona 2022/23
    številka 7
izdajatelj
    Slovensko ljudsko
    gledališče Celje
za izdajatelja
    Miha Golob
urednica
    Tatjana Doma
lektorica
    Živa Čebulj
fotograf
    Uroš Hočevar
oblikovalci
    Grupa Ee
tisk
    Grafika Gracer
naklada
    400 izvodov

Vse pravice pridržane.
Celje, Slovenija
maj 2023

Ustanoviteljica gledališča
je Mestna občina Celje.
Program finančno omogoča
Ministrstvo za kulturo
Republike Slovenije.

MESTNA OBČINA CELJE

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

www.slg-ce.si